

Theodora Goss

Athena Kulübü'nün
Olağanüstü Maceraları

Hipnozcu Kızın
**Karanlık
Gizemi**

Çeviren: Z. Seçil Şimşek

Dünya Fantezi ödüllü Theodora Goss, *In the Forest of Forgetting* adlı kısa öykü derlemesi; Delia Sherman ile birlikte hazırlanan kısa öykü antolojisi *Interfictions*; eleştirel denemeler ve kendi şiirlerinden bir seçki içeren şiir antolojisi *Voices from Fairyland*; *The Thorn and the Blossom* isimli iki taraflı akordeon formatında bir kısa roman; ve *Songs for Ophelia* isimli bir şiir koleksiyonu da dâhil olmak üzere pek çok yayının ve birinci kitabını *Simyacının Kızının Tuhaf Hikayesi*'nin oluşturduğu *Athena Kulübü'nün Olağanüstü Maceraları* başlıklı roman üçlemesinin yazarıdır. Nebula, Locus, Crawford, Seiun ve Mythopoeic Ödülleri'nin yanı sıra Tiptree Ödülü Onur Listesi'nde finalist oldu ve eserleri on bir dile çevrildi. Boston Üniversitesi'nde ve Stone-coast MFA Programı'nda edebiyat ve yazarlık dersleri veriyor. TheodoraGoss.com resmi sitesidir.

Athena Kulübü'nün Olağanüstü Maceraları:

Birinci Kitap: *Simyacının Kızının Tuhaf Hikayesi*

İkinci Kitap: *Güzel Canavar İçin Avrupa Seyahati*

Üçüncü Kitap: *Hipnozcu Kızın Karanlık Gizemi*

Canavarların anası, Mary Shelley için.

*Sonunda, kendi canavar
doğalarının ayırdına vardılar.*

MARY: Şu anda beni üzmeye çalışıyorsun.

CATHERINE: İşe yarıyor mu?

MARY: Eh, pek sayılmaz. Demek istediğim, kendim de dâhil, hepimizin birer canavar olduğunun pekâlâ farkındayım. Uzun zaman bunu kabul etmek istemedim, ama reddedemiyorum da sonuçta, değil mi? Hem o kadar da kötü bir şey değil gibi.

CATHERINE: Sana söylemiştim.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KISIM

HİPNOZCU

BÖLÜM 1	İSİS TAPINAĞI
BÖLÜM 2	BAKER CADDESİ'Nİ ZİYARET
BÖLÜM 3	SOHO'DAKİ MACERALAR
BÖLÜM 4	ALTIN ŞAFAK CEMİYETİ
BÖLÜM 5	HASTA ADAM
BÖLÜM 6	AFYON TİRYAKİLERİ ARASINDA
BÖLÜM 7	BOKBÖCEĞİ KOLYESİ
BÖLÜM 8	AYESHA'NIN HİKAYESİ
BÖLÜM 9	DIOGENES KULÜBÜ'NÜ ZİYARET
BÖLÜM 10	BRITISH MUSEUM

İKİNCİ KISIM

MUMYA

BÖLÜM 11	TRELAWNY SERGİSİ
BÖLÜM 12	MARAZION'DA SABAH
BÖLÜM 13	DENİZİN ÜZERİNDEKİ GEÇİT
BÖLÜM 15	ST. MICHAEL'DE KAÇIRILMA
BÖLÜM 17	SOUTHWARK KURTARMA OPERASYONU
BÖLÜM 18	ATHENA KULÜBÜ'NÜN TOPLANTISI

BİRİNCİ KISIM

HİPNOZCU

B Ö L Ü M 1

İsis Tapınağı

Prenses Ayesha gözlerini avludaki nilüfer havuzuna dikmişti. Akıntıda sürüklenen yapraklardan birinin altında, turuncu renkli bir balık gizleniyordu. Nilüferin çiçekleri açılmış, sarımtırak renkte konik çiçekler bu sıcak yaz öğleden sonrasında hareketsizce duruyordu. Çiçeğin üzerine konan bir helikopter böceği, parıldayan kanatlarını açmıştı. Turuncu balık da parılıyordu, su güneş ışığının altında ısl ıslıldı. Âdeta her şeyin kendine has bir parıltısı vardı, durağan olan, sıradan olan hiçbir şey yoktu âdeta – bir tür büyü gibi. Her şey yok olup gidecek miydi? Onu çöl kumlarının üzerinde otururken terk edip gidecekler miydi? Ona bakıcısı böyle söylemişti, nehrin her iki yakasındaki yeşilliklerin, hurma bahçelerinin ve arpa tarlalarının ötesine geçmeyi göze alan tüm gezginlerin başına gelen buydu.

“Gel, çocuğum,” dedi Kraliçe Merope. “Yüce Rahibe’nin huzuruna çıkacağız.”

Başını kaldırıp kraliçeye baktı. Annesi, endamı, bir İbis kuşunu andıran uzun boynu ve gençliğin verdiği yumuşaklığını yitirmeye başlamış elleriyle bugüne dek gördüğü en güzel kadındı. Yalık kahverengi tenini Heliopolis köklerinden almıştı, söylentilere göre bu kökler Mısır’ın antik krallarından, üstelik Büyük İskender dünyanın çoğunu fethedip de, generali Ptolemaios’u kralı olarak ilan etmesinden de öncesine dayanıyordu. Ayesha ise, daha da eski nesillerden gelen ve dolayısıyla daha da koyu tenli olan babasına

benziyordu. Annesinin omzunun üstünden gelen gün ışığıyla, bir elini yüzüne siper etti. Bir soru soracak oldu.

Annesi de ona eğilip baktı, sürme çekilmiş gözlerinden, Kraliçe Merope'nin ne düşündüğünü anlayabilmek her zaman zordu. Kazınmış kafasına geçirdiği siyah peruğunun örülü uçlarına ufak çanlar dikilmişti, bu çanlar hareketleriyle yumuşak sesler çıkararak çınılıyordu. "Evet," dedi. "Sen burada kalacaksın. Hayır, tartışmanın kesinlikle hiçbir faydası olmayacak." Kraliçe kızına elini uzattı.

Ayesha bunun üzerine bir şey söylemeden, kendisine uzatılan bu eli tutarak ayağa kalktı. Annesi kadar uzun değildi daha, bir gün olacaktı. Belki de en doğrusu bu olacaktı. Eğer tapınağa kabul edilmeseydi, babası onu evlendirmek niyetiyle görücü arayacaktı. Evlenmeyi tercih eder miydi? Hem annesinden, hem de babasının diğer eşlerinden olan erkek kardeşlerini düşündü, onlardan hareketle, erkekler gerçekten can sıkıcılardı. Ya bir şeylerle övünür, ya ava gider, ya da bal şarabı içip sarhoş olurlardı. Burada, Filai'de kalıp Tanrıça'ya hizmet etmek en doğrusu olmaz mıydı öyleyse? Hem tapınağı seviyordu, aydınlık renklerle boyanmış dev taş duvarlarını ve her ne kadar korkutucu da olsalar, dostu da olabilirmiş gibi görünen büyük aslan başı heykellerini seviyordu. Bu bahçeyi, nilüferlerle dolu minik göletleri, ufak çeşmeleri ve demirhindi ağaçlarını da seviyordu.

Rahibelerin haddinden fazla vakur olduğu doğrudu – hiçbirinin gülümsediğini görmemişti, babasının maiyetindeki yardımcılarının ve hizmetkarlarının aksine, özellikle de annesinin birkaç adım gerisinde duran, onları çağırmaya gelmiş olan örneğin. Mısırlıya da benzemiyordu, Süryani olabilir miydi acaba? Rahibeler, dünyanın her yerinden, hizmette bulunmak üzere Filai'ye gelirlerdi. Beyaz ketenden giysisi ve başına sardığı bir kumaş içinde kıpırtısız dikiliyordu, rahibeler peruk da takmıyorlardı. Gözlerini çevreleyen sürmeler, dudaklarında karmin¹, kulaklarında altın küpeler yoktu. Belli ki rahibe olmak ciddi bir meziyetti. Ayesha da bir gün Isis rahibesi olduğunda bu kadar vakur olabilecek miydi?Kraliçe Merope kızının elini sıkıca kavradı, kız da annesinin peşi sıra yürüdü ve birlikte gün ışığının doldurduğu bahçeden geçerek, serin ve gölgeli tapınağa doğru yürüdüler.

1 Karmin: Kırmızı renk veren, hayvansal kökenli bir renklendirici madde.

“Davranışlarına çok dikkat etmelisin,” dedi Kraliçe ona kısık sesle. “Yüce Rahibe’nin bir zamanlar Mısır’ın kraliçesi olduğunu unutma. Yaşlı Kral ölüp de, birinci eşinden olan oğlu onun tahtına geçtiğinde, kendisi de buraya, Tanrıça’ya hizmet etmek üzere gönderilmiş.”

“Onu İskenderiye’de istememişler mi?” diye sordu Ayesha.

Kraliçe ona hızlıca sert bir bakış attı. “İsis’e hizmet etmek büyük bir onurdur,” dedi, ama dudakları sanki tebessümünü bastırmaya çalışıyormuşçasına hafifçe kıvrılmıştı. Belki de, Kızım gerçekten zeki biri, diye geçiriyordu içinden. “Kralın evlatları birbirlerine düştüğünde, en doğrusu aradan çekilmektir. Umuyorum ki, bunlar geçmişte kaldı, ve Mısır eski bereketine kavuştu – kuzey sınırlarımızda böyle huzursuzlukların olması kötü. Gerçi Romalıların – her neyse, politik mevzulara girmenin yeri değil burası. Yüce Rahibe’ye de, babanın annesine, Nana’ya göstereceğin hürmeti göstermelisin. Anlıyor musun?”

“Evet, Anne,” dedi Ayesha, dikkatinin yarısı başka bir yerde. Nana Amakishakhete’ye daima hürmet göstermemiş miydi? En küçüğü, erkek kardeşi Netekamani’nin aksine – o daima saygısızlık ederdi, Nana’nın eteğinden çekiştirerek susam çekirdekli keklerden isterdi. İsis Tapınağı en az babasının sarayı kadar genişti. Burada yalnızca rahibelerin yaşadığını daha önce öğrenmişti, tapınanlar ancak şölen zamanlarında ziyaret edebilirler, diğer günlerde ise, kutsal alanların tümü rahibelere açık olurdu yalnızca. Nasıl bir histi acaba? Yakında öğrenecekti.

Sıra sıra taş koridorlardan geçerek yürüdüler, bu sırada sandaletlerinin tabanlarından çıkan sesler yankılanıyordu. Ziyaretçi odasının girişine geldiklerinde, onların önünden yürüyerek yol göstermekte olan rahibe, kendi boyunun iki katı büyüklüğündeki, selvi ağacından boyalı kapıları açtı. Ziyaretçi odası büyüktü ve loştu. Uzun, dar pencerelerden içeri gün ışığı sızıyor, ancak ortadaki kürsiye kadar ulaşmıyordu. Kürsünün her iki yanında, beyaz keten cübbeleri içinde tamamen sessiz ve kıpırtısız rahibeler bulunuyordu. Kürsünün arkasında taştan bir sandalye vardı, ancak en az tapınak duvarlarındaki oymalarda resmedilen İsis’in başındaki Mısır tahtı kadar sade idi. Sandalyede, neredeyse Nana Amakishakhete kadar yaşlı bir kadın

oturuyordu. Omzundan aşığı tek bir örgü ile uzanan uzun, beyaz saçları vardı. Ayesha ona bakmaktan kendini alamıyordu, tanıdığı herkesin, hatta annesinin bile kısa, kıvrıcık saçları vardı, tabii genellikle tıraş edilirdi. Hizmetkarlar rengarenk başörtüler sarınır, saraydaki gözde kişiler ise altın ve cam boncuklarla süslenmiş gösterişli peruklar giyerdi. Bu kadın Ayesha'nın annesinden bile daha açık tenliydi; kuzeyli olduğu, Mısırlı kanına Yunan kanının karıştığı topraklardan geldiğı belliydi. Ancak bir İskenderiyeli gibi görünmüyordu – Ayesha şehirden gelen elçileri gördüğünde, bahçelerindeki kabak yapraklarını yiyen sümüklü böcekleri andıran tuhaf, solgun tenleri karşısında hayrete düşmüştü. Kadının kucagında, şimdiye kadar gördüğü en büyük kedi oturuyordu, simsiyahtı ve sarı gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Kendilerine önderlik eden rahibe kürsünün önünde eğildi ve sonra kenara çekildi.

“Teşekkürler, Heduana,” dedi Yüce Rahibe, ona başıyla işaret vererek. “Öne çık, çocuğum.” Ayesha sağ omzunun üzerinde bir el hissetti. Annesi onu kürsüyle aralarında münasip bir mesafe kalana dek ileri doğru itti, sonra da eğilerek Yüce Rahibe'yi selamladı. Ayesha Kraliçe Merope'nin herhangi birinin önünde eğildiğini görmüş müydü daha önce? Hatırlayamadı. Kocaman, sessiz odanın içinde, taş sandalyede oturan küçük, buruş buruş bu kadın karşısında ne yapması gerektiğini bilemeyecek kadar dehşete kapılmıştı, tam o sırada annesinin elinin baskısını bir kez daha hissederek diz çöktü ve başını öne eğdi, alnını taşa değdirene dek hem de.

“Evladını bizzat kendin getirerek, bu tapınağı onurlandırdın, Meroë'nin Kraliçesi,” dedi Yüce Rahibe. Yabancı bir aksanla konuşuyordu, her ne kadar Yunan aksanı olmasa da ona yakın bir aksanla.

“Evladımı huzurunuzda kabul ederek, siz Meroë'nin Kraliçesi'ni onurlandırdınız, Işığı ve Bereketi Getiren, Toprağı Meyveleri Bahşeden Bin İsimli Tanrıçanın Rahibesi,” dedi Kraliçe Merope. “O bir hiç kimse, ancak ki gözünüzde bir lütuf bulursa, Cennet'in Kraliçesi'ne hizmet etmesi için onu tapınağı kabul edesiniz diye dua ediyorum.”

“Ayağı kalk çocuğum,” dedi Yüce Rahibe. Ayesha başını taş zemininden kaldırdı. Kalkmasına izin verilmişti galiba? Annesine yan gözle bir baktığında, başını belli belirsiz salladığını gördü. Beceriksiz-